

staaende Indretning, der var bestemt til at ophæves, saasnart Omstændighederne maatte tillade det. Saaledes blev det i Præmisserne til Forordning 13de August 1790, der er Grundlaget for Handelens nuværende Ordning udtalt, at, da den hidtil bestaaende Kongelige Handels-Indretning ikke var til Fordeel enten for Indbyggerne paa Færøerne eller for de øvrige Undersaatter, forsaavidt bemeldte Ders Producter komme under Betragtning i den hele National-Handel, saa var Kongen tilfunds aldeles at ophæve Monopolhandelen paa Færøerne fra 1ste Januar 1796 og frigive Handelen for samtlige Kongens Undersaatter. Smidertid blev det ved Rentekammerplacat 27de December 1796 (Rgl. Resolution 21de December s. N.), da Conjuncturerne ikke havde viist sig bekvemme til at iværksætte den i Forordn. 13de August 1790 bebudede Foranstaltning tilladt, at Handelen indtil Videre maatte fortsattes efter de gjældende Regler, hvorimod det dog blev udtalt, at det ikke mindre end tilforn var Kongens Willie, at Handelen paa bemeldte Der skulde frigives, naar Omstændighederne maatte tillade det.

Efterat den færøiske Handel dernæst ved Rgl. Resol. af 2den Mai 1798 var henlagt under den grønlandiske Handelscommission, hvilede Spørgsmaalet om Monopolets Ophævelse under Krigsperioden, og, da Sagen efter Freden paany toges under Overveelse, blev Resultatet, at den Rgl. Handel vedblev fremdeles at bestaae, medens dens Førelse dog blev nærmere ordnet ved mere bestemte Regler, og Handelen derhos i Aaret 1836 blev udvidet ved Anlægget af 3 nye faste Handels-etablissementer. Under 14de April 1841 fik en, tidligere til Undersøgelse af de grønlandiske Forhold nedsat Commission, Extension-commissionarium til ogsaa at tage Spørgsmaalet om den færøiske Handel under Overveelse. Men, naagtet bemeldte Commission kom til det Resultat, at det Kongl. Monopol burde for Færøernes Vedkommende ophæves, blev det dog, i Overensstemmelse med Rentekammerets Indstilling ved allerh. Resolut. af 15de Mai 1844 bestemt, at den Rgl. Handel indtil Videre skulde vedblive, hvorhos det dog blev paalagt det daværende Rentekammer, efterat

have indhentet alle dertil stgørende Oplysninger, at indkomme med Forslag om, og under hvilke Betingelser den færøiske Handel maatte kunne frigives for danske Handlende med særdeles Hensyn til Færingernes Bedste. Herpaa beroede Sagen, da Distrikternes Provindstalsstandsforsamling i Aaret 1846 indgav en Petition, hvortil den eenstemmigt androg paa Ophævelsen af det færøiske Handelsmonopol. I Anledning heraf blev der paany brevverlet om Sagen med den administrerende Direction for den Rgl. grønlandiske og færøiske Handel og derefter med det daværende Generalsoldkammer og Commerce-Collegium, ligesom yderligere Betænkninger bleve af Indenrigsministeriet i Aaret 1849 indhenteede fra Amtmanden paa Færøerne eller Handelsdirectionen. Endelig udtalte Folkethinget under 17de Marts 1851 den Anskuelse, at den færøiske Handel burde frigives, hvorefter Indenrigsministeriet under 30te April s. N. meddeelte Finantsministeriet de Grundtræk, hvorefter de færøiske Handelsforhold formeentlig burde ordnes, ligesom og Amtmandens Betænkning med Hensyn hertil samtidlig blev indhentet. Derefter blev i Aaret 1852 et Lovudkast angaaende den færøiske Handels Frigivelse udarbejdet i Indenrigsministeriet, over hvilket Lovudkast saavel Finantsministeriets som Handelsdirectionens Betænkninger bleve indhenteede.

De for ommeldte om denne Sag til forskjellige Tider førte Forhandlinger have ledet til det Hovedresultat, at man nu er bleven enig om, deels at den færøiske Handels Frigivelse maa betragtes som en Nødvendighed, deels at den bør frigives ikke blot for Indlændinge, men ogsaa for fremmede Staters Undersaatter. Spørgsmaalet bliver saaledes væsentlig, paa hvilken Maade Frihandelen kan indrettes saaledes, at samme kan blive til Gavn for Færingerne, og at udfinde et passende Afgiftssystem for de Bidrag, der ville være at hve til Statskassen, for dermed at afholde de til Færøernes Administration nødvendige Udgifter, naar Statskassen skal miste den Indtægt, Handelen hidtil har givet.

Skjøndt den daværende Indenrigsminister ikke i det Hele kunde være enig i den Maade, hvorpaa det ommeldte Formaal var søgt op-